

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2020 r.

DIH-4.709.2.2020.TN

DECYZJA DIH-IV-32/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256), zwanej dalej „KPA”, art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania z dnia 16 grudnia 2019 r., wniesionego przez Pełnomocnika strony Jeronimo Martins Polska S.A., z siedzibą w Kostrzynie, od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu (sygn. akt Deg.8361.114.2019.JF) z dnia 28 listopada 2019 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 30 000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 20 lipca 2018 r.,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W dniu 30 grudnia 2019 r. do Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej „Warmińsko-Mazurskim WIIH” wpłynęło odwołanie z dnia 16 grudnia 2019 r., które zostało wniesione przez Pełnomocnika reprezentującego Jeronimo Martins Polska S.A., od decyzji Warmińsko-Mazurskiego WIIH (sygn. akt Deg.8361.114.2019.JF) z dnia 28 listopada 2019 r., wydanej w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 30 000 zł w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 20 lipca 2018 r.

Decyzja Warmińsko-Mazurskiego WIIH została doręczona Stronie w dniu 2 grudnia 2019 r. natomiast odwołanie zostało nadane u operatora publicznego usług pocztowych w dniu 16 grudnia 2019 r. Pismem z dnia 23 grudnia 2019 r. Warmińsko-Mazurski WIIH przekazał przedmiotowe odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”.

W dniach 25-28 czerwca 2019 r. w granicach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr Deg.8356.114.2019 z dnia 25 czerwca 2019 r. inspektorzy Warmińsko-Mazurskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka nr 1529, przy

ul. Kętrzyńskiej 20 w Bartoszycach, należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. W trakcie kontroli inspektorzy Warmińsko-Mazurskiego WIIH sprawdzili prawidłowość informowania o cenach 130 partii środków spożywczych spośród towarów znajdujących się w ofercie handlowej kontrolowanej placówki. W wyniku działań kontrolnych stwierdzono niezgodności z przepisami w przypadku 28 partii środków spożywczych, tj. dla 28 partii towarów nie uwidoczniiono w jakiegokolwiek formie informacji o cenie oraz o cenie jednostkowej towaru. Wykaz towarów zakwestionowanych w zakresie prawidłowości uwidaczniania cen stanowi załącznik nr 3 do Protokołu Kontroli nr Deg.8361.114.2019.JF. Wielkość asortymentu, przywoływana przez Pełnomocnika w odwołaniu (8 000 towarów) nie została wyszczególniona w protokole kontroli.

Pismem z dnia 29 października 2019 r. Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej oraz o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się. Strona skorzystała z przysługującego jej prawa przed datą pisma informującego o wszczęciu postępowania. Po otrzymaniu w/w pisma strona nie zajęła stanowiska. Pismem z dnia 13 września 2019 r. pełnomocnik strony poinformował o tym, że wszystkie nieprawidłowości zostały usunięte poprzez wymianę nieaktualnych i uzupełnienie brakujących cen na sali sprzedaży. Niniejsze pismo strony zostało uwzględnione w postępowaniu organów Inspekcji Handlowej.

Decyzją z dnia 28 listopada 2019 r. (sygn. akt Deg.8361.114.2019.JF) Warmińsko-Mazurski WIIH nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 30 000 zł w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 20 lipca 2018 r.

Pismem z dnia 16 grudnia 2019 r. pełnomocnik Strony wniósł odwołanie od w/w decyzji. Pismem z dnia 10 stycznia 2020 r. Prezes Urzędu poinformował stronę o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma. Strona nie zajęła stanowiska w sprawie. Wyznaczony stronie w przedmiotowym piśmie termin upłynął przed wejściem w życie art. 15zszs ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), która weszła w życie w dniu 31 marca 2020 r. W myśl tego przepisu, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, począwszy od dnia 31 marca 2020 r. bieg terminów procesowych w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęte ulega zawieszeniu na ten okres. Przepis ten nie ma zastosowania w tym konkretnym przypadku w zakresie zachowania terminu do zapoznania się z materiałem dowodowym przez stronę.

Prezes Urzędu zważył co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji Organu pierwszej instancji. W toku postępowania Organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie Strony jest uzasadnione oraz sprawdza czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny.

W trakcie kontroli inspektorzy sprawdzili prawidłowość uwidaczniania cen i cen jednostkowych. Poddano sprawdzeniu 130 rodzajów artykułów żywnościowych. W przypadku 28 środków spożywczych (22 % badanych artykułów) stwierdzono naruszenie

przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Stwierdzone nieprawidłowości zostały udokumentowane w protokole kontroli nr Deg.8361.114.2019.JF oraz w załączniku nr 3 do protokołu kontroli.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Ujawnione nieprawidłowości stanowią naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 i § 4 Rozporządzenia Ministra Rozwoju w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług z dnia 9 grudnia 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Z kolei § 3 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za: litr dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości oraz za kilogram dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy, sztukę dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Cena jednostkowa towaru w świetle definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Uwidocznieniem jest ujawnienie informacji wymaganych ustawą w taki sposób, aby były one czytelne, widoczne, łatwo i bezpośrednio dostępne dla nabywców i aby przeciętny konsument mógł się samodzielnie zaznajomić z danymi na temat ceny i ceny jednostkowej.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodów.

Stopień naruszenia obowiązków – został określony jako poważny, ponieważ zostały naruszone podstawowe obowiązki dotyczące uwidaczniania cen i cen jednostkowych, stwierdzono brak w jakiegokolwiek formie informacji o cenie towaru, brak w jakiegokolwiek formie informacji o cenie jednostkowej towaru. Powyższe godzi w prawo konsumenta do informacji, a także uniemożliwia mu porównanie cen towarów znajdujących się w obrocie handlowym. Poważny stopień naruszenia odnosi się do uchybień, do których należą przede wszystkim brak informacji o cenach towarów, brak informacji o cenach towarów i o cenach jednostkowych, oraz brak informacji o cenach jednostkowych towarów w odniesieniu do znacznej części towarów.

Nie uwidaczniając cen Strona pozbawiła konsumentów możliwości realizacji prawa do informacji o cenach towarów, co pozbawia ich możliwości rozważenia przedstawionej oferty i podjęcia świadomej decyzji dotyczącej zawarcia określonej umowy z określonym kontrahentem, a przez to ogranicza swobodę zawierania umów. Brak natomiast uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych lecz o innej masie czy objętości, a przez to utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie.

Konsumenci dla 22 % towarów (objętych kontrolą) nie otrzymywali informacji o cenach jednostkowych i cenach, co uniemożliwiało im dokonanie świadomego wyboru produktu w oparciu o to kryterium oraz porównanie cen między produktami poszczególnych marek bądź takimi samymi produktami o różnej gramaturze. Podkreślić należy, że celem regulacji w zakresie informowania o cenach jest poprawa ochrony interesów konsumenta oraz zdrowa konkurencja między przedsiębiorcami - motyw 1 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L 80 z 18.03.1998 r. s. 27), zwanej „dyrektywą 98/6/WE”. Tym samym obowiązkiem Strony było podanie informacji

o cenach w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, dla wszystkich wyrobów, a Strona w przypadku 28 wyrobów tego obowiązku nie dopełniła.

Dokonując oceny stopnia naruszenia obowiązków stwierdzono, że przedsiębiorca nie uwidaczniając cen oraz cen jednostkowych towarów w jakiegokolwiek formie dostępnej dla kupującego poważnie naruszył obowiązek określony w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Cena oraz cena jednostkowa jest bowiem podstawowym kryterium informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych.

Dotychczasowa działalność przedsiębiorcy – jest to przesłanka, która wymaga dostosowania sankcji do konkretnego przedsiębiorcy oraz uwzględnienia dotychczasowej działalności w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach. W związku z powyższym, przy ocenie niniejszej przesłanki Prezes Urzędu wziął pod uwagę wyniki dotychczas przeprowadzonych kontroli Strony w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen.

Strona funkcjonuje na rynku od 2004 r. i była niejednokrotnie kontrolowana, zatem powinna wykazać się znajomością obowiązujących przepisów dotyczących prawidłowego uwidaczniania cen i cen jednostkowych.

Warmińsko-Mazurski WIIH ustalił przeprowadzając kontrole, co wskazał w zaskarżonej decyzji, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy licząc od dnia 20 lipca 2018 r. po raz siódmy naruszył obowiązki w zakresie uwidaczniania cen. W ocenie organu I instancji, przedmiotowa kontrola wykazała siódme naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. W wyniku ustaleń kontrolnych stwierdzających naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, Organ I instancji przeprowadził dotychczasowo sześć wcześniejszych postępowań administracyjnych zakończonych wydaniem decyzji, którymi nałożył na Stronę kary pieniężne z tytułu nieprzestrzegania obowiązków wskazanych w ustawie o informowaniu o cenach. W tym miejscu należy wskazać, że jedno z naruszeń wyszczególnionych w decyzji I instancji nie zostało uwzględnione przez Prezesa Urzędu, ponieważ postępowanie administracyjne dotyczące wskazanego powyżej naruszenia po ponownym rozpatrzeniu sprawy nie zostało zakończone decyzją ostateczną. Warmińsko-Mazurski WIIH decyzją z dnia 19 września 2019 r. nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. karę pieniężną w wysokości 14 000 zł. W dniach 25-28 lutego 2019 r. inspektorzy Warmińsko-Mazurskiego WIIH przeprowadzili kontrolę w Sklepie Biedronka nr 5050 w Elblągu, przy ul. Fromborskiej 2D. Prezes Urzędu decyzją nr DIH-IV-17/2020 z dnia 22 listopada 2019 r. uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia Warmińsko-Mazurskiemu WIIH. Do dnia wydania niniejszej decyzji, organ I instancji nie zakończył postępowania po ponownym rozpatrzeniu sprawy. Dlatego też, na użytek niniejszego postępowania Prezes Urzędu uznał, że kontrola odnosząca się do zaskarżonej decyzji w niniejszej sprawie wykazała szóste a nie siódme naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Zmniejszenie kwalifikacji naruszeń z siódmego na szóste, nie ma istotnego wpływu na wynik sprawy. Wielokrotność określona w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach ma miejsce w przypadku stwierdzenia co najmniej trzykrotności naruszeń. W tym konkretnym przypadku, sześciokrotność naruszeń dwukrotnie przekracza ustawową ilość naruszeń warunkującą zastosowanie podstawy prawnej z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Następujące kontrole przeprowadzone przez inspektorów Warmińsko-Mazurskiego WIIH stanowią wykaz naruszeń, które warunkują zastosowanie w stosunku do przedsiębiorcy w tym konkretnym przypadku art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Warmińsko-Mazurski WIIH wydając decyzje nałożył na przedsiębiorcę następujące kary:

- 16 500 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 20-24 lipca 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Dobrym Mieście przy ul. Wojska Polskiego 18. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane na użytek niniejszego postępowania jako **pierwsze naruszenie** art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach;

- 20 000 zł w związku z ustaleniami kontroli z 23-24 sierpnia 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Olsztynie przy ul. Iwaszkiewicza 22A/2. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane na użytek niniejszego postępowania jako **drugie naruszenie** art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach;
- 25 000 zł w związku z ustaleniami kontroli z 30-31 sierpnia 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Olsztynie przy ul. Poprzecznej 24. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane na użytek niniejszego postępowania jako **trzecie naruszenie** art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach;
- 28 000 zł w związku z ustaleniami kontroli z 21-22 marca 2019 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Olsztynku przy ul. Mrongowiusza 24. Od decyzji zostało wniesione przez stronę odwołanie. Organ drugiej instancji wydał decyzję DIH-IV-5/2019 utrzymującą w mocy decyzję Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane na użytek niniejszego postępowania jako **czwarte naruszenie** art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach;
- 28 500 zł w związku z ustaleniami kontroli z dni 22-28 lutego 2019 r. w Sklepie Biedronka w Elku przy ul. Kilińskiego 47. Powyższe naruszenie zostało zakwalifikowane na użytek niniejszego postępowania jako **piąte naruszenie** art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Przedmiotowe postępowanie odnoszące się do zaskarżonej decyzji zostało zakwalifikowane jako **szóste naruszenie** przez przedsiębiorcę art. 4 ustawy o informowaniu o cenach w dwunastomiesięcznym przedziale czasowym, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 20 lipca 2018 r.

Analizując dotychczasową działalność przedsiębiorcy, Prezes Urzędu stwierdza, że ujawnione w toku kontroli nieprawidłowości nie były jednorazowym, incydentalnym przypadkiem naruszenia przez Stronę przepisów o uwidocznianiu cen. Istotnym jest również fakt, że kontrole we wszystkich wymienionych placówkach poprzedzone były zawiadomieniami o zamiarze przeprowadzenia kontroli. W związku z powyższym, przedsiębiorca miał możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli.

Strona nie wykonała obowiązków wynikających z art. 4 ustawy o informowaniu o cenach sześciokrotnie licząc od dnia pierwszego stwierdzenia nieprawidłowości, to jest od stwierdzenia naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 20 lipca 2018 r. Strona nie tylko wypełniła swym zachowaniem minimalny warunek co do ilości naruszeń obowiązków skutkujący możliwością wymierzenia kary w podwyższonej wysokości, ale go przekroczyła. Skumulowanie takiej ilości stwierdzonych naruszeń obowiązków świadczy o tym, że Strona istotnie naruszyła i ograniczyła podstawowe uprawnienie konsumentów, to jest prawo do informacji o cenach towarów.

W ocenie Prezesa Urzędu, Strona nie dołożyła należytej staranności przy wykonywaniu działalności gospodarczej w celu przestrzegania przepisów istotnych z punktu widzenia praw i interesów konsumentów, i nie podjęła skutecznych działań w zakresie ustalenia przyczyn, które powodują nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen.

Wielkość obrotu i przychodu – Biorąc pod uwagę trzecią dyrektywę wpływającą na wymiar kary pieniężnej, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, Warmińsko-Mazurski WIIH na podstawie posiadanej informacji o wielkości obrotów i przychodu uznał, że Strona wykracza poza kategorie przedsiębiorców przewidziane w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 i poz. 1495), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców” tj. mikro-przedsiębiorców, małych oraz średnich przedsiębiorców i należy do kategorii pozostałych przedsiębiorców. W związku z powyższym, Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczność, że udział Strony w obrocie rynkowym jest jednym z największych, a wysokość kary w stosunku do obrotu stanowi ułamkową część procenta.

Ponadto wskazać należy, że kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez ustawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6/WE, nakazuje, że kara musi być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok

NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, powinna być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Przepisy ww. dyrektywy stosowane są przez Organ pomocniczo.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zasadne jest nałożenie na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. kary pieniężnej w wysokości 30 000 zł w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 20 lipca 2018 r.

W swoim odwołaniu od zaskarżonej decyzji pełnomocnik Strony zaskarżył decyzję I instancji w całości oraz zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy podnosząc następujące zarzuty:

- **I zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 i 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach** wobec odpadnięcia trzech spośród sześciu wskazanych na stronie 4 decyzji przypadków ukarania, nieuwzględnienie kontroli nie stwierdzających nieprawidłowości oraz -z ostrożności - rażące zawyżenie kary;
- **II zarzut naruszenia art. 8 zdanie II dyrektywy 98/6/WE** przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, poprzez naruszenie wymogu proporcjonalności kary;
- **III zarzut naruszenia art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018r. Prawo przedsiębiorców**, poprzez niewskazanie w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli jej miejsca, sklepu Biedronka nr 1529 w Bartoszycach przy ul. Kętrzyńskiej 20;
- **IV zarzut naruszenia art. 77 § 1 KPA**, poprzez naruszenie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego;
- **V zarzut naruszenia art. 80 KPA**, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów;
- **VI zarzut naruszenia art. 8 kpa oraz art. 11 KPA**, poprzez naruszenie zasad pogłębiania zaufania do organów administracji oraz zasady przekonywania.

Wnioski strony. Pełnomocnik strony wniósł zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 KPA o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Odnosnie powyższych zarzutów i wniosków Prezes Urzędu, zważył co następuje:

Ad. I Zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 i art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach

Pełnomocnik strony wskazał, że art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach odnosi się do terminów, w których strona dopuściła się naruszenia, natomiast trzy spośród wskazanych na stronie 4 decyzji przypadków naruszeń miały miejsce na ponad 12 miesięcy przed datą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 28 listopada 2019 r. W ocenie strony, dla rozstrzygnięcia decyzją miarodajny jest stan faktyczny i prawny na dzień jej wydania (z okresu roku przed datą jej wydania). Zatem 3 spośród 6 przypadków wskazanych na str. 4 decyzji nie mogą być uwzględniane przy stosowaniu przedmiotowego art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Ponadto, pełnomocnik strony zarzucił naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach w ten sposób, że organ pierwszej instancji wskazał, że czynnikiem uwzględnianym przy ustalaniu wysokości kary jest zakres naruszenia, uznając go za stosunkowo poważny.

Pełnomocnik wskazał, że organ powołuje się na brak cen przy 28 partiach towarów na 130 partii towarów zbadanych. Powyższe nie uprawnia organu do antycypowania, że brakujących cen było więcej. Pełnomocnik przedstawił swoje uzasadnienie polegające na tym, że wzięwszy pod uwagę ilość kwestionowanych przez organ cen, należy wskazać, że 28 partii, spośród 8 000 znajdujących się w sklepie, to nie jest nawet 1% towarów (0,35 %). Stanowi to o niewielkim zakresie naruszenia, przeciwnie do uznania organu pierwszej instancji, któremu organ nadał zasadniczy wpływ na wymiar kary.

Odnosnie powyższych zarzutów, Prezes Urzędu informuje co następuje:

Przepis art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach stanowi:

„Jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł.”

Terminem początkowym warunkującym zastosowanie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach jest stwierdzenie naruszenia po raz pierwszy. W tym konkretnym przypadku, na użytek niniejszego postępowania stwierdzenie naruszenia po raz pierwszy miało miejsce podczas kontroli, która odbyła się w dniach 20-24 lipca 2018 r. przeprowadzonej w Sklepie Biedronka w Dobrym Mieście przy ul. Wojska Polskiego 18. Czyli, że początkową datą stwierdzenia naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach jest data rozpoczęcia pierwszej kontroli – 20 lipca 2018 r. Tym samym, zgodnie z art. 57 § 3 KPA 12-miesięczny termin określony w miesiącach, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy kończy się w dniu 20 lipca 2019 r. Wszystkie naruszenia przywołane w niniejszej decyzji i decyzji organu I instancji miały miejsce w przedziale czasowym od dnia 20 lipca 2018 r. do dnia 20 lipca 2019 r. Dlatego też, wszystkie naruszenia mieszczą się w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono po raz pierwszy naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach.

Zastosowanie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach ma miejsce wtedy, kiedy zostanie stwierdzona wielokrotność, co najmniej trzykrotność naruszeń ustawy o informowaniu o cenach w przedziale czasowym 12-miesięcznym. Czyli, że w tym przedziale 12-miesięcznym stwierdzona wielokrotność naruszeń, począwszy od trzykrotności będzie uzasadniała zastosowanie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Przepis art. 6 ust. 2 charakteryzuje się tym, że w przeciwieństwie do art. 6 ust. 1 jest zwiększony górny wymiar kary i wynosi 40 000 zł.

Prezes Urzędu nie zgadza się ze stanowiskiem strony, że dla rozstrzygnięcia decyzją na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, miarodajny jest stan faktyczny i prawny na dzień jej wydania z okresu roku przed datą jej wydania. Żaden przepis prawa nie wskazuje, że ustalenia faktyczne dokonane ponad 12 miesięcy przed datą wydania decyzji nie mogą być uwzględnione w decyzji. Oczywiście stan faktyczny i prawny uwzględniany jest na dzień wydania decyzji zarówno I instancji jak i II instancji. Natomiast stan faktyczny jest określany na podstawie ustaleń faktycznych, które są zawarte w protokole kontroli.

W tym miejscu należy wskazać na orzecznictwo sądów administracyjnych wskazujących protokół kontroli jako dowód na ustalenia faktyczne. Zwalczenie ustaleń faktycznych zarzutem naruszenia prawdy obiektywnej i wskazywanie na inny stan faktyczny w dniu wydania decyzji nie ma żadnego uzasadnienia prawnego ani faktycznego, bo kara jest wymierzana na podstawie ustaleń faktycznych opisanych w protokole, z którym strona została zapoznana. Ponadto protokół potwierdza fakty z przeszłości. Nie istnieją żadne przepisy prawa, że protokół zawierający ustalenia faktyczne dokonane w przedziale czasowym przekraczającym 12 miesięcy w stosunku do daty wydania decyzji I instancji nie mogą zostać uwzględnione w decyzji.

W swoim wyroku (sygn. akt II GSK 5612/16 z dnia 13 czerwca 2019 r.) Naczelny Sąd Administracyjny orzekł:

„(...) protokół z kontroli ma szczególne znaczenie, bowiem potwierdza fakty z przeszłości, które w ograniczony sposób mogą być weryfikowane w chwili orzekania. Zatem z tego faktu wynika szczególna rola protokołu jako dokumentu potwierdzającego ustalenia faktyczne, co oznacza, że wykazane w nim fakty nie mogą być zakwestionowane tylko samym

zarzutem, że są niewiarygodne lub nieprawdziwe, skoro nie zostaje zakwestionowana poprawność sporządzenia protokołu.”

Tym samym data stwierdzenia po raz pierwszy naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach jest datą stwierdzenia naruszenia określoną w dokumencie urzędowym, którym jest protokół kontroli i który stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Czyli, że protokół kontroli jako dokument urzędowy stwierdza zaistnienie naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

W swoim wyroku (sygn. akt I GSK 1589/18 z dnia 8 stycznia 2020 r.) Naczelny Sąd Administracyjny orzekł:

„Raport z czynności kontrolnych jest – co do zasady – dokumentem urzędowym sporządzanym w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w zakresie ich działania (art. 76 § 1 i 2 k.p.a.). Stanowi on dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Tym samym raport z czynności kontrolnych jako dokument urzędowy, może mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (p. wyrok NSA z 11 listopada 2016 r., II GSK 1069/15).”

W art. 7 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach uregulowana jest kwestia terminu wydania decyzji administracyjnej w odniesieniu do terminu stwierdzenia naruszenia art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z tym przepisem, nie wydaje się decyzji w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenie art. 4 ustawy o cenach, jeżeli od dnia stwierdzenia przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej niewykonania obowiązku upłynęły 3 lata, przy czym termin 3 lat liczy się od końca roku, w którym stwierdzono to naruszenie. Odnosząc się do przedmiotowego przypadku, naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o cenach zostało stwierdzone w dniach 25-28 czerwca 2019 r. Odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie tego przepisu przedawnia się z dniem 1 stycznia 2023 r. Decyzja I instancji jak również niniejsza decyzja, która jest decyzją ostateczną, zostały wydane w terminie otwartym, który został określony w art. 7 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Przepis ten wyraźnie wskazuje na rozróżnienie przez ustawodawcę pojęcia stwierdzenia przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4, czyli naruszenia i pojęcia wydania decyzji administracyjnej. Przepis ten wskazuje, że ustawodawca uwzględnił, iż daty wydania decyzji administracyjnej i data naruszenia czyli niewykonania obowiązku z art. 4 mogą być rozbieżne oraz określił ramy czasowe do wydania decyzji administracyjnej. Ramy czasowe wynoszą trzy lata, począwszy od daty stwierdzenia naruszenia. Dopiero z dniem 1 stycznia 2023 r. mogłoby dojść do odstąpienia od wymierzenia kary i umorzenia postępowania w przedmiotowym postępowaniu. Gdyby zastosować wykładnię art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, proponowaną przez stronę, że 12-miesięczny okres przywołany w tym przepisie kończy się datą wydania decyzji w I instancji, to przepis art. 7 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach byłby zbędny.

Tym samym wszystkie naruszenia wskazane w decyzji I instancji mieszczą się w 12-miesięcznym przedziale czasowym, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach. Jedno naruszenie nie zostało uwzględnione do obliczania wielokrotności naruszeń wykazanych w tym przedziale czasowym z uwagi na uchylenie przez Prezesa Urzędu decyzji I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Powyższe nie ma wpływu na wynik sprawy i na zastosowanie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach w stosunku do strony, ponieważ wielokrotność naruszeń przekracza normy określone w tym przepisie.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach w ten sposób, że organ pierwszej instancji wskazał, że czynnikiem uwzględnianym przy ustalaniu wysokości kary jest zakres naruszenia, uznając go za stosunkowo poważny, Prezes Urzędu informuje co następuje:

Faktycznie organ I instancji powinien precyzyjnie odnosić się do pojęć ustawowych określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach. Użycie w zaskarżonej decyzji pojęcia „zakres” nie ma jednakże wpływu na wynik sprawy. Niniejsza decyzja przywołuje wszystkie dyrektywy wymiaru kary z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach.

Ponadto, pełnomocnik zakwestionował pojęcie poważnego zakresu naruszenia, ponieważ w jego ocenie zaistniał niewielki zakres naruszenia, czyli stopień naruszenia

obowiązków był niewielki i miało to zasadniczy wpływ na wymiar kary. Pełnomocnik przedstawił swoje uzasadnienie polegające na tym, że wzięwszy pod uwagę ilość kwestionowanych przez organ cen, należy wskazać, że 28 partii, spośród 8 000 znajdujących się w sklepie, to nie jest nawet 1% towarów (0,35 %). Pełnomocnik w ten sposób odniósł się do asortymentu, podczas gdy organ I instancji jako wartość referencyjną ustanowił ilość skontrolowanych towarów.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje, że kontrole przeprowadzane są metodą próbkowania. Próbkę dobierane są metodą losową przez inspektorów. To kontrolujący dokonuje selekcji materiału pobieranego do próbek. Danymi wiarygodnymi i rzetelnymi stanowiącymi podstawę referencyjną jest ilość skontrolowanych towarów, a nie wielkość asortymentu, którą strona określiła jako „towary znajdujące się w sklepie”. Ponadto wskazać należy, że protokół kontroli nie zawiera danych dotyczących ilości towarów znajdujących się w sklepie. Z uwagi na okoliczność, że to przedsiębiorca podaje dane dotyczące wielkości asortymentu, trzeba wskazać, że dane te nie są weryfikowane przez inspektorów. Należy zwrócić uwagę, że w dyrektywach wymiaru kary nie ma żadnego odniesienia do wielkości asortymentu, a inspektorzy nie mają obowiązku weryfikowania czy podawana przez przedsiębiorcę wielkość asortymentu jest zgodna z prawdą, ponieważ przedmiotem kontroli nie jest badanie wielkości asortymentu.

Wiarygodną wartością referencyjną jest ilość towarów skontrolowanych a nie wielkość asortymentu. W tym konkretnym przypadku poddano sprawdzeniu 130 rodzajów artykułów żywnościowych. W przypadku 28 środków spożywczych (22 % badanych artykułów) stwierdzono naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Kontrola odbywała się na sali sprzedaży przy wystawionych towarach dla konsumentów a nie na zapleczu. Powyższe zostało wpisane do protokołu kontroli, że inspektorzy przeprowadzili oględziny sali sprzedaży. Również na zapleczu mogły znajdować się towary zakodowane w systemie operacyjnym, które nie zostały wystawione na sali sprzedaży, natomiast znajdowały się w asortymencie, rozumianym przez stronę jako „towary znajdujące się w sklepie”. Dlatego też, pojęcie asortymentu nie może być w tym przypadku uwzględnione, ponieważ kontrola wyłącznie dotyczy przekazywania informacji konsumentom na sali sprzedaży, a nie dotyczy weryfikowania wielkości asortymentu podawanego przez przedsiębiorcę, który to asortyment, może ale nie musi być wystawiony na sali sprzedaży. Inspektorzy kontrolują te towary, które są oferowane do sprzedaży konsumentom w dniu kontroli. Przedmiotem kontroli jest przestrzeganie przez przedsiębiorcę obowiązku podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej.

Jednocześnie Prezes Urzędu wskazuje, iż z przepisu § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia o uwidacznianiu cen można wywieść, iż uwidacznianie cen przez przedsiębiorcę powinno nastąpić przed momentem udostępnienia danego towaru do sprzedaży konsumentowi, o czym świadczy zdanie: „*cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów*”. Jakakolwiek inna wykładnia tego przepisu umożliwiająca przedsiębiorcy, uwidacznianie cen w miejscu, które nie jest ogólnodostępne lub nie jest dobrze widoczne dla konsumentów jest błędna. Powyższe oznacza, że w momencie zaproszenia do punktu sprzedaży konsumentów cena towaru powinna być uwidoczniiona. Tym samym, każde otwarcie punktu sprzedaży oznacza złożenie oferty konsumentowi i jest terminem wykonania obowiązku uwidaczniania cen. Niewykonanie tego obowiązku przed udostępnieniem towaru do sprzedaży skutkuje nałożeniem na przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na brzmienie motywu (6) do dyrektywy 98/6/WE:

„Obowiązek podawania ceny sprzedaży oraz ceny jednostkowej przyczynia się znacząco do lepszego przekazywania informacji konsumentom, jako że najłatwiejszym i zarazem najlepszym sposobem jest umożliwienie konsumentom dokonania oceny i porównania cen produktów w sposób optymalny i tym samym dokonania świadomego wyboru na podstawie prostych porównań.”

Powtarzające się naruszenia ustawy o informowaniu o cenach mogą wynikać zarówno z błędów zarządczych w zakresie organizacji, ale mogą też mieć zamierzony charakter i mogą

mieć charakter systemowy. Przede wszystkim, odnoszą się do wywołania przeświadczenia u konsumenta, iż cały asortyment jest tańszy. Argument, że strona prowadzi sieć sklepów i ma w swojej ofercie duży asortyment towarów i tym samym powinna korzystać z przywileju nieoznaczania cen i cen jednostkowych nie ma uzasadnienia prawnego ani faktycznego. Wręcz przeciwnie, z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, iż w sektorze wielkich detalistów, w którym konsument zwykle dokonuje większych zakupów, które mają zaspokoić jego bieżące potrzeby konsumpcyjne wykorzystuje się zabiegi aby wywołać wrażenie u konsumenta, iż cały asortyment towarów jest tańszy niż u konkurencji (patrz: wyrok TSUE z dnia 19 września 2006 r. W sprawie C-356/04, Lidl Belgium GmbH & Co KG). Ponadto orzecznictwo TSUE wskazuje, że informacje przekazane przez przedsiębiorcę konsumentowi muszą być jasne i adekwatne (zobacz podobnie wyrok z dnia 18 października 2012 r., Purely Creative i in., C-428/11, EU:C:2012:651, pkt 53), informacje dostarczone przed zawarciem umowy dotyczące warunków umowy oraz skutków jej zawarcia mają dla konsumenta fundamentalne znaczenie (wyrok z dnia 7 września 2016 r., Deroo-Blanquart, C-310/15, EU:C:2016:633, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto ponieważ cena stanowi co do zasady decydujący element z punktu widzenia konsumenta przy podejmowaniu przez niego decyzji handlowej, powinna ona zostać uznana za informację konieczną dla umożliwienia konsumentowi podjęcia takiej świadomej decyzji (wyrok z dnia 26 października 2016 r., Canal Digital Danmark, C-611/14, EU:C:2016:800, pkt 55).

Z jednej strony przy miarkowaniu kary uwzględnia się notoryjność działań przedsiębiorcy, czyli wielokrotność naruszeń art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Z drugiej zaś strony, uwzględnia się również wagę tych naruszeń. Najwyżej sankcjonowane są braki cen, lub braki cen i cen jednostkowych. W tym ostatnim przypadku brak cen oznacza, że przedsiębiorca poprzez brak informacji uniemożliwia konsumentowi podjęcie świadomej decyzji w zakresie zawarcia umowy z przedsiębiorcą. Przedsiębiorca nie oznaczając w ogóle cen i cen jednostkowych może stosować świadomą technikę marketingową polegającą na wykorzystywaniu przeświadczenia konsumenta, iż cały asortyment jest tańszy niż u konkurencji. W związku z tym, jakiegokolwiek odniesienie do asortymentu jest błędem, ponieważ przedsiębiorca, w ocenie Prezesa Urzędu, zmierza do zwolnienia się z obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych, poprzez wykorzystywanie przeświadczenia konsumenta, iż cały asortyment towarów jest tańszy niż u konkurencji. Konsument dopiero przy kasie, lub po odejściu od kasy zapoznając się z rachunkiem uzyskuje informację, czy dany zakupiony towar jest tańszy niż u konkurencji.

Kontrole mają na celu na podstawie metody próby stwierdzenie nieprawidłowości, a techniką kontroli jest stosowanie metody próby. Metoda próby jest metodą statystyczną opartą na rachunku prawdopodobieństwa i nie służy do antycypacji, w myśl zarzutu strony, że brakujących cen było więcej. Kontrola wykazała naruszenie ustawy o informowaniu o cenach i dopiero stwierdzony brak naruszeń doprowadziłby do odstąpienia od sankcjonowania przedsiębiorcy.

Ponadto pełnomocnik wskazał, że organ nie uwzględnił kontroli, które nie stwierdziły nieprawidłowości. Jak wynika z brzmienia przepisu art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, przepis ten odnosi się wyłącznie do stwierdzonych naruszeń, które zostały stwierdzone w trakcie kontroli a nie do ilości przeprowadzonych kontroli.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia art. 6 ust. 2 i 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach jest oczywiście bezzasadny.

Ad. II Zarzut naruszenia art. 8 zdanie drugie dyrektywy 98/6/WE

Pełnomocnik strony zarzucił naruszenie art. 8 zdanie drugie dyrektywy 98/6/WE poprzez naruszenie wymogu proporcjonalności kary.

Z okoliczności sprawy wynika, że strona minimalizuje swoją odpowiedzialność odnosząc się do porównania wielkości naruszenia do wielkości asortymentu. Z przepisów prawa nie wynika, że należy ilość stwierdzonych nieprawidłowości podczas kontroli

porównywać do wielkości asortymentu. W ten sposób, strona wywodzi, że kara pieniężna w ocenie strony jest zawyżona, bo stosunek jednostkowych braków cen do asortymentu daje wartość minimalną i wskazuje na znikomość naruszenia.

Przywołując pojęcie proporcjonalności kary uwzględnione w art. 8 dyrektywy 98/6/WE można powołać się na wykładnię tego pojęcia stosowaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W pkt 75 opinii Rzecznika Generalnego Michala Bobeka przedstawionej w dniu 26 czerwca 2018 r. w sprawie C-384/17, Rzecznik Generalny wskazuje, że kary mają być proporcjonalne do wagi popełnionego naruszenia przy jednoczesnym uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, indywidualnych okoliczności każdej sprawy, a ocena powinna być dokonana w kontekście dyrektywy, która określa cele i kontekst stosowania przesłanki proporcjonalności kar:

„Po drugie, jest również całkiem jasne, w odniesieniu do czego kary mają być proporcjonalne: mają być proporcjonalne do wagi popełnionego naruszenia, przy jednoczesnym uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, indywidualnych okoliczności każdej sprawy. Całej tej oceny należy dokonać w szczególnym kontekście dyrektywy 1999/62, która określa cele i kontekst stosowania przesłanki proporcjonalności kar.”

W tym konkretnym przypadku, stwierdzone naruszenie odnoszące się do 22 % towarów poddanych kontroli ma charakter poważny, bo dotyczy prawie jednej czwartej towarów skontrolowanych w trakcie przedmiotowej kontroli. Jeśli chodzi o indywidualne okoliczności tej sprawy, to notoryjność naruszeń, która wpisuje się w ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy wpływa na negatywną ocenę działalności przedsiębiorcy i stanowi indywidualną okoliczność o charakterze negatywnym dla strony uwzględnioną przy wymiarze kary.

Należy zwrócić uwagę, że działanie przedsiębiorcy polegające na ignorowaniu obowiązku informowania o cenach skutkuje nakładaniem kolejnych kar na przedsiębiorcę. W tym konkretnym przypadku, za szóste naruszenie kara została wymierzona w wysokości 75 % górnego wymiaru kary. Upřednie naruszenia w 12- miesięcznym przedziale czasowym określonym w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach skutkują proporcjonalnym podwyższaniem wymiaru kary. Każde kolejne naruszenie ma wpływ na wymiar kary w prowadzonych postępowaniach administracyjnych. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 11 grudnia 2019 r. (sygn. akt VI SA/Wa 1400/19) orzekł:

„ (...) w przypadku kary pieniężnej nakładanej w oparciu o przepis art. 6 ust. 2 ww. ustawy, przyjęc należy, że jeśli upřednio przedsiębiorca karany był za naruszanie określonych norm ustawy, to dalsze nieprzestrzeganie zapisów ustawy, o jakich mowa w art. 4, winno spotkać się z karą bardziej dotkliwą, skoro ukarany nadal nie stosuje się do nakazów prawa”.

Wzrost wysokości kar w przywołanym powyżej 12-miesięcznym przedziale czasowym nie ma charakteru ekscesywnego, nietypowego, dowolnego czy nieproporcjonalnego, ponieważ organ I instancji wymierza kary w sposób łagodnie progresywny. Popřednie kary w 12-miesięcznym przedziale czasowym wyniosły odpowiednio: 16 500 zł za pierwsze naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, 20 000 zł za drugie naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, 25 000 zł za trzecie naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, 28 000 zł za czwarte naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, 28 500 zł za piąte naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W tym konkretnym przypadku, nałożona kara wynosi 30 000 zł za szóste naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W związku z faktem, że w przedmiotowym postępowaniu wysokość kary jest wyższa za ledwie o 5,2 % w stosunku do poprzedniego postępowania, gdzie kara wyniosła 28 500 zł, nie można wskazywać na brak proporcjonalności kary. Kary nakładane przez Warmińsko-Mazurski WIIH utrzymywane są na tym samym poziomie i za stwierdzone kolejne naruszenia są wymierzone w sposób łagodnie progresywny.

Dyrektywa 98/6/WE określa cele i kontekst stosowania przesłanki proporcjonalności kar. Celem dyrektywy jest nałożenie obowiązku, by cena sprzedaży i cena jednostkowa na wszystkich produktach oferowanych do sprzedaży przez podmioty gospodarcze była jasno

podana w celu lepszego przekazania informacji konsumentom i oraz umożliwienia porównywania cen. Cel dyrektywy został ustalony w art. 1 tej dyrektywy, a kontekstem jest podawanie cen konsumentom.

„Celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen”.

Nie ulega wątpliwości, że kara jest wypadkową naruszenia celu dyrektywy poprzez uniemożliwienie konsumentom uzyskania informacji i ułatwienia im porównywania cen.

Dyrektywy wymiaru kary określone w art. 6 ust. 3 mają na celu określenie wymiaru kary w stosunku do indywidualnego przypadku i podmiotu, co w przypadku strony o dużym zasięgu rynkowym, wysokim obrocie i przychodzie, stanowi podstawę do zastosowania wyższego wymiaru kary.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia art. 8 zdanie drugie dyrektywy 98/6/WE poprzez naruszenie wymogu proporcjonalności kary jest oczywiście bezzasadny.

Ad. III zarzut naruszenia art. 48 ust. 1 Prawo przedsiębiorców.

Pełnomocnik strony zarzucił organowi naruszenie art. 48 ust. 1 Prawa przedsiębiorców poprzez niewskazanie w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli jej miejsca, sklepu Biedronka nr 1529 w Bartoszycach przy ul. Kętrzyńskiej 20. Strona również zażądała, aby organ I instancji powołał i wykazał, jakież to zachodziły przesłanki podlegające weryfikacji przeprowadzenia kontroli bez zawiadomienia, i że niedopuszczalne jest takie pomieszanie regulacji i stosowania obu trybów: bez zawiadomienia o zamiarze i zawiadomieniem o zamiarze przeprowadzenia kontroli. Pełnomocnik wskazał *„albo niech organ w zawiadomieniu wskazuje miejsce kontroli, albo niech nie udaje, że kontrola została przeprowadzona po zawiadomieniu”.*

Odnosząc się do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje:

Organ wystosował do strony zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli nr DEg.8355.38.2019 z dnia 28 maja 2019 r., które zostało doręczone przedsiębiorcy w dniu 31 maja 2019 r.

Niezadowolenie Strony z faktu, że nie jest informowana o zamiarze wszczęcia kontroli w konkretnym sklepie ma charakter subiektywny i nie wynika z przepisów prawa. Obowiązek nałożony na organ kontrolny poinformowania przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli wynika z art. 48 ust. 1 Prawa przedsiębiorców. Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli wystawiane jest na podstawie art. 48 ust. 3 Prawa przedsiębiorców, który to przepis określa elementy przedmiotowo istotne zawiadomienia. Do tych elementów należą: oznaczenie organu, data i miejsce wystawienia, oznaczenie przedsiębiorcy, wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli, imię, nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji. Do elementów przedmiotowo istotnych nie należy wskazanie miejsca kontroli, placówki czy sklepu, gdzie przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą. W tym konkretnym przypadku, obowiązek uwidaczniania cen nałożony jest na przedsiębiorcę i bez znaczenia pozostaje fakt, ile ten przedsiębiorca posiada miejsc sprzedaży detalicznej. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w każdym miejscu sprzedaży detalicznej przedsiębiorca powinien uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Ponadto, Strona jest informowana z czasowym wyprzedzeniem o przedmiocie i zakresie kontroli, co pozwala na rzetelne przygotowanie się do kontroli.

Z uwagi na okoliczność, że obowiązek przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach jest nałożony na przedsiębiorcę, a nie na konkretny sklep, zarzut negatywnej praktyki stosowanej przez organ I instancji wysyłania zawiadomień o zamiarze przeprowadzenia kontroli bez wskazania adresu kontrolowanej placówki nie zasługuje na

uwzględnienie. Obowiązkiem przedsiębiorcy jest przestrzeganie przepisów prawa w każdym miejscu prowadzenia sprzedaży detalicznej, co wynika z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Odnosząc się natomiast do żądania strony, żeby Organ pierwszej instancji powołał i wykazał, jakież to zachodziły przesłanki podlegające weryfikacji przeprowadzenia kontroli bez zawiadomienia, i że niedopuszczalne jest takie pomieszczenie regulacji i stosowania obu trybów: bez zawiadomienia o zamiarze i zawiadomieniem o zamiarze przeprowadzenia kontroli, Prezes Urzędu informuje co następuje:

Przesłanki zwalniające z obowiązku informowania o zamiarze przeprowadzenia kontroli, podlegające weryfikacji takie jak bezpośrednie zagrożenie zdrowia, życia lub środowiska z art. 48 ust. 11 pkt 4 lub przeciwdziałanie popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia z art. 48 ust. 11 pkt 2 Prawa przedsiębiorców nie mają w tym przypadku zastosowania. Dlatego też, organ nie ma obowiązku powoływania się na przesłanki podlegające weryfikacji, ponieważ te przepisy nie mają w tym przypadku zastosowania.

Do zastosowania trybu kontroli bez zawiadomienia przedsiębiorcy ma natomiast zastosowanie art. 48 ust. 11 pkt 1 Prawa przedsiębiorców, który stanowi:

„Zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy: kontrola ma zostać przeprowadzona na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej”.

Warmińsko-Mazurski WIIH wskazał w zaskarżonej decyzji, że kontrola została przeprowadzona na podstawie m.in.: art. 3 ust. 1-3 *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1 sprostowanie: Dz. U. L 191 z 28.5.2004, s. 1 z późn. zm.)*, zwanego dalej „rozporządzeniem 882/2004/WE”. Rozporządzenie to jest stosowane bezpośrednio. Tym samym na podstawie w/w przepisów zawiadomienie o zamiarze przeprowadzenia kontroli nie było wymagane.

Odrębną kwestią jest jednoczesność kontroli. Zakaz jednoczesności kontroli oraz wyjątki od zasady jednoczesności kontroli są ustanowione w art. 54 ust. 1 Prawa przedsiębiorców. Powyższe dotyczy jednoczesnego prowadzenia kontroli przez różne organy kontroli. Zgodnie z art. 54 ust. 5 ww. ustawy, jeżeli działalność gospodarcza przedsiębiorcy jest już objęta kontrolą innego organu, organ kontroli odstąpi od podjęcia czynności kontrolnych oraz może ustalić z przedsiębiorcą inny termin przeprowadzenia kontroli. W tym przypadku nie miało miejsca takie zdarzenie.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia art. 48 ust. 1 Prawa przedsiębiorców poprzez niewskazanie w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli jej miejsca a także zarzut naruszenia zakazu jednoczesności kontroli i zastosowania wielości trybów w zakresie obowiązków informowania o zamiarze przeprowadzenia kontroli jest oczywiście bezzasadny.

Ad. IV i V zarzut naruszenia art. 77 § 1 KPA i art. 80 KPA

Pełnomocnik strony zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, oraz naruszenie art. 80 KPA, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Zarzut naruszenia 77 § 1 KPA poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ materiał dowodowy przez Organ pierwszej instancji został zebrany i rozpatrzony w sposób wyczerpujący, a fakty mające znaczenie dla załatwienia sprawy i zastosowania określonej normy prawa zostały w sposób prawidłowo ustalone.

Pełnomocnik strony wskazał, że brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego odnosi się do ilości brakujących cen i do ilości naruszeń w okresie

poprzednich 12 miesięcy. Powyższe nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ ilość brakujących cen została dokładnie określona w protokole kontroli i w załączniku do protokołu kontroli, a ilość naruszeń została precyzyjnie wskazana w zaskarżonej decyzji. Prezes Urzędu w postępowaniu odwoławczym zmniejszył ilość naruszeń na korzyść na strony z siedmiu na sześć, co nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ wątpliwości mogłaby budzić kwalifikacja dwukrotności lub trzykrotności naruszeń, co w tym przypadku nie miało miejsca.

Organ I instancji działał na podstawie prawa i w jego granicach, podejmując wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy. Również dokonanej ocenie stanu faktycznego sprawy nie można zarzucić dowolności, organ merytorycznie i poprawnie uzasadnił zaskarżoną decyzję, podpierając ją logicznymi wnioskami. Ponadto decyzja zawiera odniesienie się do podnoszonych przez stronę skarżącą zarzutów. W rezultacie wywody zawarte w odwołaniu, zdaniem Prezesa Urzędu, stanowią polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonej decyzji.

Zarzut naruszenia art. 80 KPA nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zawarta w tym przepisie istota swobodnej oceny dowodów sprowadza się do zapewnienia Organowi prowadzącemu postępowanie możliwości badania sprawy (stanu faktycznego) i do swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Zasada ta nie oznacza, że Organ jest uprawniony do oceny dowodów według dowolnych kryteriów. Swoją ocenę Organ obowiązany jest oprzeć na przekonujących podstawach i dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji. Rozumowanie, w wyniku którego Organ ustala istnienie okoliczności faktycznych powinno być zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. (patrz: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 czerwca 2019 r., sygn. akt GSK198/18).

Pełnomocnik strony wskazał, że zarzut naruszenia art. 80 KPA odnosi się do przesłanek wymiaru kary, które spowodowały, że organ dokonał swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów.

Powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ przesłanki wymiaru kary zostały szczegółowo omówione w zaskarżonej decyzji. Prezes Urzędu przyznaje rację stronie, że użyte w treści decyzji wyrażenie „zakres naruszenia obowiązków” powinno zostać zastąpione wyrażeniem „stopień naruszenia obowiązków” i nie ma wpływu na wynik sprawy.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia art. 77 § 1 KPA i art. 80 KPA jest oczywiście bezzasadny.

Ad. VI zarzut naruszenia art. 8 KPA oraz art. 11 KPA

Pełnomocnik strony zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 8 KPA oraz art. 11 KPA poprzez naruszenie zasad pogłębiania zaufania do organów administracji oraz zasady przekonywania. W ocenie pełnomocnika organ pierwszej instancji rażąco narusza także art. 8 kpa oraz art. 11 kpa, nie mając nic wspólnego z pogłębianiem zaufania do organów administracji oraz z zasadą przekonywania, np. w wyniku udawania, że kontrola była zapowiedziana.

Odnośnie powyższego zarzutu, Prezes Urzędu informuje co następuje.

Zasada pogłębiania zaufania do organów administracji publicznej określona w art. 8 KPA ani zasada wyjaśnienia przesłanek określona w art. 11 KPA nie zostały naruszone.

W przedmiotowym przypadku miała miejsce błędna wykładnia przepisów ustawy o informowaniu o cenach oraz innych przepisów prawa krajowego i unijnego dokonywana przez przedsiębiorcę, co przyczyniło się do wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji. Organ I instancji wydając decyzję nie jest w stanie przewidzieć wszystkich możliwych interpretacji przepisów prawa, błędnych wykładni przepisów prawa krajowego i unijnego stosowanych przez przedsiębiorców. W niniejszej decyzji została wyjaśniona kwestia braku adresu sklepu, który nie jest wymagany przepisami prawa w zawiadomieniu o zamiarze przeprowadzenia kontroli, jak również została wyjaśniona kwestia zwolnienia z zakazu jednoczesności kontroli. Powyższe może generować zaistnienie sytuacji, że w przypadku

prowadzenia kontroli przez ten sam organ może istnieć jednoczesny obowiązek informowania i brak obowiązku informowania o zamiarze przeprowadzenia kontroli.

W każdym bądź razie, istniejące przepisy prawa nie nakazują wskazywania adresu sklepu, czyli skonkretyzowanego, jednego z miejsc prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę.

W ocenie Prezesa Urzędu, wszystkie budzące wątpliwości kwestie odnoszące się do wykładni przepisów prawa krajowego i unijnego zostały w decyzji odwoławczej wyjaśnione.

Na tej podstawie, Prezes Urzędu stwierdza, że zarzut naruszenia art. 8 i 11 KPA jest oczywiście bezzasadny.

Ad. III Wnioski Strony

Pełnomocnik strony wniósł zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 KPA o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Prezes Urzędu nie znajduje podstaw prawnych ani faktycznych do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i umorzenia postępowania w całości.

W celu zastosowania art. 138 § 1 pkt 2 KPA poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości powinna wystąpić bezprzedmiotowość postępowania, która w tym konkretnym przypadku nie miała miejsca.

Prezes Urzędu ocenił również przesłanki do umorzenia postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu określone w art. 189f § 1 i 2 KPA i stwierdza, że nie znajdują one zastosowania w sprawie.

Zgodnie z art. 189f § 1 KPA Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na Stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony Organ administracji publicznej lub Strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Do zastosowania instytucji odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 KPA konieczne jest jednoczesne spełnienie dwóch przesłanek: zaistnienia znikomej wagi naruszenia prawa i zaprzestanie przez Stronę naruszania prawa. Obydwie przesłanki powinny być spełnione kumulatywnie, czyli zaistnienie tylko jednej przesłanki nie uprawnia Organu do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Wagę naruszenia prawa odnosi się do poziomu naruszenia norm chroniących interes publiczny lub interes społeczny, rozumiany jako interes konkretnej grupy społecznej. W tym przypadku chodzi o naruszenie interesu społecznego, czyli interesu konsumentów. Strona wciąż nie przyjmuje do wiadomości, że w istotny sposób narusza interes tej grupy społecznej, która posiada uprawnienie do zapoznania się z ceną przed zawarciem umowy sprzedaży. W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikoma waga naruszenia prawa, ponieważ strona narusza interes konsumentów w sposób notoryjny, co ma charakter systemowy i może być kwalifikowane jako naruszenie interesu publicznego. Strona wykorzystuje sytuację, że konsument jest stroną słabszą w relacji z przedsiębiorcą i narzuca mu sposób dokonywania zakupu bez możliwości uprzedniego zapoznania się z ceną.

Prezes Urzędu stoi na stanowisku, iż ustalony stan faktyczny nie stwarzał podstaw do uznania powstałego naruszenia za znikome a zawinienie Strony było ewidentne. Konsumentom pozbawieni dostępu do prawidłowo uwidocznionych cen, a także cen jednostkowych towarów pozbawieni są tym samym możliwości pełnego rozeznania i podjęcia obiektywnej decyzji w sprawie dokonania zakupu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie zachodzi w tym przypadku znikome naruszenie prawa, a całościowa ocena zgodności z prawem działania Strony, która narusza obowiązek administracyjno-prawny jest niekorzystna dla Strony.

Na podstawie wiedzy Prezesa Urzędu posiadanej z urzędu, nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 2 KPA ponieważ uprzednie kary nakładane przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH, a także przez inne wojewódzkie inspektoraty Inspekcji Handlowej za naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach nie spełniają celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. A wręcz przeciwnie, kary pieniężne nakładane na przedsiębiorcę dotychczasowo przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH i wojewódzkie inspektoraty Inspekcji Handlowej na terenie Polski nie spełniały swojej funkcji prewencyjnej i nie odstraszały przedsiębiorcy od dalszego naruszania prawa, co stanowi okoliczność obciążającą a nie łagodzącą.

Odnosząc się natomiast do art. 189f § 2 KPA, który wskazuje na możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadkach innych niż wymienione w art. 189f § 1, Prezes Urzędu zwraca uwagę, że notoryjne, powtarzające się naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach nie pozwalają na spełnienie celów dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Celem tym jest przestrzeganie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez Organ drugiej instancji oceny, że decyzja Organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez Organ drugiej instancji. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez Organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Warmińsko-Mazurski WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska Spółka Akcyjna z siedzibą w Kostrzynie, karę pieniężną w wysokości 30 000 zł w związku z sześciokrotnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy tj. od dnia 20 lipca 2018 r.

Tym samym, decyzja Warmińsko-Mazurskiego WIIH (sygn. Akt Deg.8361.114.2019.JF) z dnia 28 listopada 2019 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia Stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 1) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 2) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 3) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed

wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowno-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm).
5. Zgodnie z art. 15zss ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), który wszedł w życie w dniu 31 marca 2020 r., w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, począwszy od dnia 31 marca 2020 r. bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach sądowych, w tym sądowno-administracyjnych, a także w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Jednakże czynności dokonane w tym okresie są skuteczne.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.); § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178).

z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska

Dyrektor Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. radca prawny
Jeronimo Martins Polska S.A.
ul. Żniwna 5
62-025 Kostrzyn
2.a/a

Do wiadomości:

Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Olsztynie